Fru „Eva".

En »Eva«, der møder med Forsikringen om, at Flertallet af »Avisens« Læserinder er enig med hende, giver os Mandagen den 20de August et lille Indlæg i Kvindesagen.

Desværre er det intet særligt nyt, hun bringer.

Læsere med lidt god Hukommelse vil sikkert mindes at have hørt samme Tanker fremsatte før, i en næsten lige saa smagfuld Form, af den Forfatter, der ellers gennem Avisen tager sig saa faderlig af Kvindesagen.

Ægte kvindelig, som Fru »Eva« er, henvender hun sig strax til en Mand, for at han, Skabningens Herre, kan dømme om, hvad hun har Ret til at vente og haabe af Kvindebevægelsen. — Manden hedder denne Gang Hr. Adam.

Det er ikke den friske, modne Frugt, lige plukket af Kundskabens Træ, hvormed Fru »Eva« søger at friste sin »Adam« til at underkaste Kvindesagen en Drøftelse for hundrede —, eller om det saa var for tusinde Gang.

Det Æble, der bydes ham, synes at være tørret i en trist Erfarings snævre Bagerovn.

Efter Fru »Eva«s Mening er kun Hr. »Adam« den Mand, der kan bringe det forløsende Ord, hun saa længe har ventet paa. Af ham vil hun høre, hvad det egentlig er, hun har Ret til at fordre.«

Lidt utaalmodig minder hun ham om, at selv en Kvinde, som hun, kan blive ked af at se et saa vigtigt Spørgsmaal som Kvindesagen forkludret ved Fraser og Fordringer.

Ja, Hr. Adam bør rigtignok skynde sig med at klare sin »Eva«s Begreber, særlig da hun viser ham, at »Forkludringen« nu har naaet sit Højdepunkt, — maa han da ikke røres og bide i det tørre Æble for muligen, medens det endnu er Tid, at faa lukket for de Døre, »*Hvad vi vil*« har lukket op, Døre, hvorigennem der efter Fru »Eva«s Opfattelse strømmer »en hel Syndflod af uvedkommende Sladder.«

Man tænke sig en hel Syndflod koncentreret i tre smaa Blade!!

Intet Under, at Fruen raaber om Hjælp, før Vandene lukke sig over hende.

Kvindesagen, Fredssagen og Arbejderspørgsmaalet, som »Hvad vi vil« har sat paa sit Program, og til hvis Løsning det efter ringe Evne ønsker at yde sit Bidrag, er, efter Fru »Eva«s Mening kun Sladder, der maa siges at være største Parten af Danmarks Kvinder uvedkommende . . .

Største Parten af Danmarks Kvinder tænkes at være uden Interesse for, hvad »Fru Meyer« og øvrige Medlemmer af »Kvindelig Fremskridtsforening« mener med Hensyn til Krig eller Fred.

Det er uden Tvivl fuldstændig rigtig gættet af Fruen, og »Hvad vi vil« har ikke i sine mest fantastiske Drømme haabet paa, at det allerede efter en Maaneds Levetid skulde interessere Flertallet af vort Lands Kvinder, — nej, foreløbig er vi glade for det Mindretal, der med Energi og Varme vil slutte sig til Bladet, uagtet det naturligvis maa beklages, at Fru »Eva« ikke er mellem disse. — Det er altid trist at se Kvinder, der er parate til at være mellem de første, som uden Barmhjærtighed kaste Sten paa hvert nyt Kvindeforetagende . . .

Fru »Eva« er jeg paa et Punkt fuldt ud enig med, der, hvor hun siger: »Men Spørgsmaalet er netop, om ikke Kvindebevægelsen i sin inderste Kærne er en Arbejdersag.« — Jo, til visse, men for at Arbejdersagen skal faa fuld Kraft til at spire og gro maa den voxe op i Læ af de andre Spørgsmaal, der ikke kan skilles fra dette uden at dets Vækst forknyttes.

Hvad jeg derimod ikke forstaar, er Fru »Eva«s Deklamationsnummer om den »alvorlige og ærekære« gifte Kvinde.

Jeg tror, at den gifte Kvinde fuldt ud kan opfylde sine Pligter som Hustru og Moder, selv om hun en Gang om Aaret tager sig Tid til at gaa fra Hjemmet, for ved et Borgerrepræsentantvalg at stemme paa den Mand, hun mener vil varetage hendes og hendes Børns Interesser. Det tager ikke længere Tid end at gaa en Gang i Theatret, og det er der dog enkelte »alvorlige« og »ærekære« gifte Kvinder, der tillade sig.

Fru »Eva« mener rigtignok, at det er »Udenomsting«, der ikke vedkomme Hjemmet. — »Og saa vil saadan en Kvinde være den sidste, der er berettiget til at stille Fordringer. Naar hun (Kvinden, der gaar til Valg) ikke kan passe sit eget Arbejde, hvor skulde hun da kunne passe andres Arbejde,« siger hun med ubøjelig Strænghed.

Hvorledes det kan blive andres Arbejde, en Kvinde passer, naar hun gaar ud for at stemme ved Valg, eller praktiserer som Læge, Jordemoder o. s. v., forstaar jeg ikke; Fruen har ikke her udtrykt sig med tilstrækkelig Klarhed.

Og hvoraf ved saa Fru »Eva«, at saadanne Hjem blive daarligt passede? Hvilke grusomme Erfaringer maa hun ikke allerede have haft i sin egen Kreds, for at tænke saa daarligt om sit eget Køn.

Medens den gifte Kvinde ingen Ret maa have til at deltage i noget, der ligger uden for Hjemmets allersnævreste Horisont, vil Fru »Eva« dog, at den ugifte Kvinde skal have Ret til at søge sig et Erhverv, hvorved hun kan forsørge sig selv. Ja, det er dog altid en fremskreden Synsmaade paa et Punkt, hvortil langt fra alle Kvinder endnu er naaede her hjemme.

Massi Bruhn.

Den 2den skandinaviske Fagforenings-Kongres.

Afholdt den 16., 17., 18. og 19. August i Rømersgade (Forsamlingsbygningen).

Kl. 9 om Morgenen samledes man i den festligsmykkede Sal, hvor der var opstillet 3 lange Borde med Skrivemateriale til hver af de delegerede, hvis Tal bestod af 132 fra alle tre Lande; deriblandt kun 4 Kvinder (danske).